

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 21 maja 2015 roku M. O. żądał zasądzenia od pozwanego S. M. kwoty 6.630,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Ponadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód powołał się na naruszenie przez pozwanego przysługujących mu praw autorskich do map Wydawnictwa (...) poprzez rozpowszechnienie ich trzech fragmentów w serwisie internetowym pod następującymi adresami:

- (...),
- (...),
- (...).

Żądana przez powoda należność stanowić ma trzykrotność stosownego wynagrodzenia, na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) ustawy dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (pozew k. 2-3).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował występowanie po jego stronie legitymacji biernej do uczestnictwa w zawisłym sporze, przecząc twierdzeniu, aby kiedykolwiek posłużył się mapami, na które powołuje się powód, bowiem, podczas wieloletniego prowadzenia przez niego działalności gospodarczej zawierał on z różnymi podmiotami wiele umów dotyczących reklamy jego firmy, także za pośrednictwem portali internetowych, przez co aktualnie nie jest w stanie wskazać, który konkretnie z tych podmiotów zamieścił reklamę przedsiębiorstwa w serwisie (...).pl". Ponadto, pozwany podniósł, że mapy zamieszczone we wspomnianym serwisie nie są tożsame z mapami powoda, wobec uchwycenia w nich istotnych, widocznych na pierwszy rzut oka, różnic – w innych miejscach umieszczono oznaczenia numeracji dróg, cieków wodnych oraz konturów terenu, co prowadzi do wniosku, iż nie doszło do naruszenia praw autorskich powoda (odpowiedź na pozew, k. 29-30).

W replice odpowiedzi na pozew z dnia 10 października 2015 roku powód uznał zarzut pozwanego w zakresie braku legitymacji biernej za chybiony i nieudowodniony, wskazując, że pozwany w odpowiedzi na pozew przyznał, iż zlecał on podmiotowi zewnętrznemu publikację reklamy prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa, przy czym niezależnie od tego korzystał on z przedmiotowego serwisu do celów prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, co uzasadnia jego odpowiedzialność za naruszenie praw autorskich powoda na podstawie art. 429 i 422 k.c. Dodatkowo, powód podniósł, że pozwany, poprzez wskazanie miejsca, w którym delikt nastąpił, ujawnił, iż miał co najmniej świadomość rozpowszechniania przez niego map powoda. W odniesieniu do zarzutu pozwanego co do niewykazania tożsamości map, powód podtrzymał złożony w pozwie wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu geodezji i kartografii (replika odpowiedzi na pozew, k. 40-41).

W piśmie z dnia 4 kwietnia 2016 roku pozwany podniósł, iż powód nie udowodnił, ażeby autorskie prawa majątkowe do spornej mapy przed udzieleniem mu licencji wyłącznej, przysługiwały przedsiębiorstwu (...) (pismo pozwanego, k. 61-63).

Na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku oraz w dniu 23 czerwca 2016 roku strony poparły swoje dotychczasowe stanowiska procesowe (protokół rozprawy, k. 45; protokół rozprawy, k. 107).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. O. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą „ (...) M. O.” w Ł., której przedmiot obejmuje m.in. działalność w zakresie inżynierii i związane z nią doradztwo techniczne (bezsporne – wydruk z (...), k. 22).

Pozwany S. M. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Produkcyjno Usługowo Handlowy (...) z siedzibą w miejscowości J., obejmującą swym zakresem głównie obróbkę metali oraz nakładanie powłok na metale (bezsporne – wydruk z (...), k. 21).

W dniu 13 lutego 2006 roku powód zawarł z A. C. prowadzącym przedsiębiorstwo (...) w Ł. umowę, w której A. C., jako uprawniony z tytułu posiadanych praw autorskich, udzielił powodowi licencji wyłącznej na korzystanie z utworów cyfrowej mapy Polski oraz wszelkich programów komputerowych zawierających tę mapę lub też jej elementy, w tym 26 programów komputerowych w niej wymienionych, tj.: Mapa Polski 3.0, Mapa Polski 3.1, Mapa Polski 4.0, Mapa Polski 6.0, Mapa Europy 1.2, Mapa Europy 2.0, Mapa Europy 6.0, Mapa Niemiec 1.0, Mapa Niemiec 6.0, Mapa Świata 1.2, Atlas Świata 2.0, Proste drogi – Wydanie 1, Proste drogi – Wydanie 2, Mapa Polski 98 z Książką Telefoniczną – Wydanie 1, Mapa Polski 98 z Książką Telefoniczną – Wydanie 2, Mapa Polski 99, Mapa Europy 99, Atlas Świata 2000, Multimedialny Atlas Świata 2001, AutoAtlas+Mapa Polski – Wydanie 1, AutoAtlas+Mapa Polski – Wydanie 2, AutoAtlas+Mapa Europy, AutoAtlas+Mapa Polski+Mapa Europy, D-Atlas, PL-Atlas, EU-Atlas.

Korzystanie przez powoda z ww. utworów zostało dopuszczone na polach eksploatacji obejmujących zezwalanie na wykonywanie praw zależnych poprzez udzielanie sublicencji osobom trzecim na tychże polach eksploatacji oraz utrwalenie i zwielokrotnienie metodą poligraficzną i elektroniczną oraz rozpowszechnienie w sieciach teleinformatycznych rastrowych obrazów kartograficznych stanowiących element wymienionych w umowie opracowań, a także dokonywanie zmian w treści i formie graficznej wymienionych map – poprzez dodawanie własnych punktów wskazujących lokalizację obiektów. Licencja ta została udzielona powodowi na okres 2 lat. Kolejnymi aneksami do ww. umowy, strony przedłużały jej obowiązywanie; ostatnim aneksem do umowy okres jej trwania został przedłużony na kolejne 6 miesięcy począwszy od dnia 13 lutego 2014 roku.

Dodatkowo aneksem nr (...) z dnia 12 lutego 2010 roku rozszerzono przedmiotowy zakres licencji powoda o kolejne 8 programów komputerowych: Mapa Polski 2007, Mapa Polski 2008, Mapa Polski 2009, Nawigator P. (...), Mapa Polski 2010, Mapa Europy 2010, (...) oraz Samochodowa Mapa Europy 2009 (dowód: umowa licencyjna, k. 17; aneksy nr (...) do umowy k. 18-19).

Według cennika licencyjnego powoda wykupienie sublicencji w zakresie od 2 do 5 fragmentów mapy na najkrótszy okres – do jednego roku, w ramach pojedynczej umowy, wynosi 599,00 zł netto (736,77 zł brutto) (dowód: cennik licencyjny, k. 20).

W dniu 23 maja 2012 roku powód stwierdził, że w serwisie internetowym pod adresami:

- (...),
- (...),
- (...)

zostały bezprawnie rozpowszechnione trzy fragmenty mapy, do której powodowi przysługują autorskie prawa majątkowe (dowód: pozew, k. 2; wydruki map ze strony internetowej, k. 11-13; zeznania świadka M. S. 00:30:00-00:31:18 e-protokół, k. 47).

Dwa z opublikowanych fragmentów mapy pochodzą z programu Mapa Europy 2001, trzeci natomiast z programu A. Polski 2003. Żaden z ww. programów źródłowych nie został z nazwy wymieniony tak w umowie licencyjnej z dnia 13 lutego 2006 roku, w aneksie nr (...) z dnia 12 lutego 2010 roku, jak i pozostałych aneksach, podpisanych do przedmiotowej umowy (dowód: wydruki map powoda, k. 14-16; umowa licencyjna, k. 17; aneksy nr (...) do umowy k. 18-19).

Pismem z dnia 23 maja 2012 roku powód zawiadomił pozwanego o dokonany naruszeniu oraz wezwał do usunięcia stanu prawnego dotyczącego bezprawnego rozpowszechniania fragmentu mapy w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma (dowód: pismo, k. 6; potwierdzenie nadania, k. 7; wydruki map powoda, k. 14-16).

Pozwany nie wystosował pisemnej odpowiedzi na powyższe pismo (okoliczność bezsporna).

Pozwany przyznał, że posiadał stronę internetową prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa w celach reklamowych, jednak jej założenie zlecił zewnętrznemu podmiotowi. Serwis internetowy Zakładu Produkcyjno Usługowo Handlowego (...) z siedzibą w miejscowości J. został utworzony w ramach portalu „I.pl”. Pozwany nie ingerował w treść ww. strony, jednak zaakceptował ją w kształcie, w jakim została mu przedstawiona, nie dopytując o pochodzenie materiałów, które na niej zamieszczono, pod względem ewentualnego przysługiwania podmiotom trzecim praw autorskich do nich. Po otrzymaniu od powoda w 2012 roku pisma informującego o naruszeniu jego praw autorskich do mapy opublikowanej na spornej stronie internetowej, pozwany zlecił usunięcie domeny, o czym telefonicznie powiadomiono przedsiębiorstwo powoda (dowód: wyjaśnienia pozwanego 00:10:57-00:11:57, 00:23:04-00:24:56, 00:26:29-00:26:53, 00:18:21-00:20:16 e-protokół, k. 46-47).

Na opisanej stronie internetowej należącej do pozwanego, najpóźniej w maju 2012 roku zostały wykorzystane fragmenty map, które – pomimo wprowadzenia na obraz mapy innych elementów nie będących treścią mapy – są tożsame z mapami przedstawionymi przez powoda, a wydanymi przez firmę (...) (dowód: pisemna opinia biegłego sądowego inż. M. R., k. 50-57; ustna opinia uzupełniająca ww. biegłego 00:03:36-00:27:38 e-protokół, k. 108; zeznania świadka M. S. 00:30:00-00:31:18 e-protokół, k. 47).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, zeznań świadka M. S. oraz wyjaśnień strony pozwanej złożonych na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku, jak również opinii biegłego sądowego inż. M. R., które spójnie uzupełniły materiał dowodowy w postaci dokumentów. Sąd uznał powołaną opinię za logiczną i wyczerpującą, a w konsekwencji wiarygodną i przyjął jej wnioski jako własne. Strona pozwana, pomimo formalnego zakwestionowania sporządzonej opinii, nie przedstawiła jednocześnie żadnych dowodów przeciwnych, które przemawiałyby za brakiem tożsamości porównywanych map.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z ustawą z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. 2006 nr 90, poz. 631 j.t. ze zm.) (dalej: u.p.a.p.p.) przedmiotem prawa autorskiego, a więc utworem, jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (art. 1 ust. 1 u.p.a.p.p.), w tym utwór wyrażony słowem, symbolami matematycznymi, znakami graficznymi: twory literackie, publicystyczne, naukowe, kartograficzne oraz programy komputerowe (art. 1 ust. 2 pkt 1 u.p.a.p.p.). Mając powyższe na uwadze, uznać można, że mapa, jako utwór kartograficzny, również jest takim utworem.

Stosownie do treści art. 79 ust. 1 pkt 3 u.p.a.p.p. uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, między innymi naprawienia wyrządzonej szkody (a) albo na zasadach ogólnych (b) albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Zgodnie z powszechnie przyjętą wykładnią powyższego przepisu przewidziane w art. 79 u.p.a.p.p. roszczenie o naprawienie wyrządzonej szkody oparte jest w pełni na zasadach odpowiedzialności deliktowej przewidzianej w art. 415 i nast. k.c. (vide: wyrok SN z dnia 11 sierpnia 2011 roku, CSK 633/10, Lex nr 949035).

Według powołanego przepisu naprawienie szkody może nastąpić w dwojaki sposób:

- na zasadach ogólnych albo
- poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwu lub trzykrotności wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody za korzystanie z utworu.

Dodać należy, że odpowiedzialność osoby naruszającej autorskie prawa majątkowe na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) u.p.a.p.p. ma charakter *sui generis* w stosunku do standardowych reguł odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c. W przypadku dochodzenia przez wierzyciela obowiązku zapłaty na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) ustawy, obowiązek zapłaty jest niezależny od szkody po stronie uprawnionego, a zatem od wykazania wysokości poniesionego uszczerbku, istotny jest bowiem sam fakt naruszenia przynależnych mu autorskich praw majątkowych; odniesienie tego roszczenia do wynagrodzenia podyktowane jest dążeniem do uproszczonego, a zatem łatwiejszego i szybszego uzyskania ochrony i rekompensaty (vide: wyrok SN z dnia 8 marca 2012 roku, V CSK 102/11, LEX nr 1213427 oraz wyrok tegoż Sądu z dnia 21 października 2011 roku, IV CSK 133/11, OSNC 2012/5/62). Przy przyjęciu takiej konstrukcji nie powinno też budzić wątpliwości, że nie bada się również związku przyczynowego, albowiem mogłoby to mieć miejsce jedynie w stosunku do dwóch występujących czynników. Przy braku wymogu szkody nie można badać związku pomiędzy czynnikiem, którego nie ma bądź może nie być a innym elementem. Konieczne jest zatem wykazanie przez uprawnionego jedynie faktu naruszenia jego autorskich praw majątkowych oraz wysokości „stosownego wynagrodzenia”.

Przy znacznie ograniczonym zakresie ciężaru dowodowego w stosunku do ogólnych reguł odpowiedzialności odszkodowawczej nie budzi wątpliwości, że ciężar udowodnienia faktów w zakresie zastosowania przesłanek cyt. art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) u.p.a.p.p., zarówno co do legitymacji czynnej, hipotezy przepisu – naruszenia autorskich praw majątkowych, jak i objętego dyspozycją tegoż unormowania „stosownego wynagrodzenia”, zgodnie z ogólną regułą art. 6 k.c., spoczywa na uprawnionym, gdyż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powołany przepis odnosi się do materialnoprawnego aspektu zagadnienia ciężaru udowodnienia faktu (ciężaru dowodu). Instytucja ciężaru dowodu w tym znaczeniu (materialnym) służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego. Przepis regulujący rozkład ciężaru dowodu określa, jaki wpływ na wynik procesu ma nieudowodnienie pewnych faktów; inaczej mówiąc, kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje ich nieudowodnienia (vide: red. Gniewek E., „Kodeks cywilny Komentarz”, 2008).

W tym miejscu należy podkreślić, że omawiany przepis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) u.p.a.p.p. został przez Trybunał Konstytucyjny częściowo uznany za niezgodny z Konstytucją i z dniem 1 lipca 2015 roku stracił moc w zakresie, w jakim uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej – w przypadku gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu (vide: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 czerwca 2015 roku, SK 32/14, Dz. U. z 2015, poz. 932).

Odnosząc się do okoliczności przedmiotowej sprawy należało przyjąć, iż powód nie wykazał legitymacji czynnej do wystąpienia z niniejszym roszczeniem, który to zarzut słusznie podniosła strona pozwana, jednakże z innych przyczyn niż te, na które powoływała się ona w toku niniejszego postępowania.

Mianowicie, z treści złożonej do akt sprawy umowy licencji wyłącznej zawartej pomiędzy powodem a A. C., z której powód wywodzi swe prawa do zezwalania na wykonywanie praw zależnych poprzez udzielanie sublicencji osobom trzecim na polach eksploatacji określonych w umowie oraz na rozpowszechnianie map w systemach informatycznych, w tym w Internecie, nie wynika, aby tą umową zostały objęte również prawa autorskie do programów Mapa Europy 2001 oraz A. Polski 2003, z których to programów, jak twierdził powód i co potwierdził w swej opinii biegły sądowy, pochodzą fragmenty map zamieszczone w serwisie internetowym pozwanego. Z treści umowy licencyjnej na udzielenie powodowi licencji wyłącznej na korzystanie z utworów – cyfrowej mapy Polski oraz wszelkich programów komputerowych zawierających tę mapę lub też jej elementy, zawartej w dniu 13 lutego 2006 roku przez powoda z

A. C. Wydawnictwo (...) wynika, że licencja ta obejmowała 26 programów komputerowych w niej wymienionych, tj.: Mapa Polski 3.0, Mapa Polski 3.1, Mapa Polski 4.0, Mapa Polski 6.0, Mapa Europy 1.2, Mapa Europy 2.0, Mapa Europy 6.0, Mapa Niemiec 1.0, Mapa Niemiec 6.0, Mapa Świata 1.2, Atlas Świata 2.0, P. – Wydanie 1, P. – Wydanie 2, Mapa Polski 98 z Książką Telefoniczną – Wydanie 1, Mapa Polski 98 z Książką Telefoniczną – Wydanie 2, Mapa Polski 99, Mapa Europy 99, Atlas Świata 2000, Multimedialny Atlas Świata 2001, AutoAtlas+Mapa Polski – Wydanie 1, AutoAtlas+Mapa Polski – Wydanie 2, AutoAtlas+Mapa Europy, AutoAtlas+Mapa Polski+Mapa Europy, D-Atlas, PL-Atlas, EU-Atlas, jak również kolejne 8 programów komputerowych, tj.: Mapa Polski 2007, Mapa Polski 2008, Mapa Polski 2009, Nawigator P. (...), Mapa Polski 2010, Mapa Europy 2010, (...) oraz Samochodowa Mapa Europy 2009, o które rozszerzono przedmiotowy zakres licencji powoda mocą aneksu nr (...) z dnia 12 lutego 2010 roku do przedmiotowej umowy. Zatem, wśród tych 34 wymienionych powyżej szczegółowo programów komputerowych, brak jest programów Mapa Europy 2001 oraz A. Polski 2003, z których pochodzą fragmenty map objęte rozszczeniem powoda w niniejszej sprawie.

Skoro więc powód wywodzi swoje roszczenie z naruszenia jego praw autorskich do Mapy Europy 2001 oraz A. Polski 2003, przeto obowiązany był udowodnić (art. 6 k.c.), że nabył prawa do tych map i posiada wyłączną licencję na zezwalanie na wykonywanie praw zależnych poprzez udzielanie sublicencji osobom trzecim na polach eksploatacji określonych w umowie oraz na rozpowszechnianie map w systemach teleinformatycznych, w tym w Internecie. Jak wynika bowiem z treści umowy, w jej § 2 nie zostały wymienione tak Mapa Europy 2001, jak i A. Polski 2003. Co więcej, również z treści aneksu nr (...) z dnia 13 lutego 2008 roku, aneksu nr (...) z dnia 12 lutego 2010 roku, aneksu nr (...) z dnia 12 lutego 2012 roku i wreszcie z aneksu nr (...) z dnia 12 lutego 2014 roku, nie wynika, aby licencja powoda obejmowała powołane programy, tj.: Mapę Europy 2001 oraz A. Polski 2003.

W ocenie Sądu, prawa do wyłącznej licencji powoda także do programów Mapa Europy 2001 oraz A. Polski 2003, nie można wyprowadzać z treści § 2 umowy, w którym strony ją zawierające określiły, iż jej przedmiotem są wszelkie programy komputerowe zawierające cyfrową mapę Polski lub jej fragmenty, a wymieniony katalog utworów ma jedynie przykładowy charakter. Jakkolwiek w umowie tej strony użyły sformułowania „w szczególności”, to jednak zdecydowały się na wymienienie i oznaczenie konkretnych nazw aż 26 różnych programów stanowiących różne wersje mapy Polski, Europy, ale także innych wydań. Z kolei w aneksie nr (...) z dnia 12 lutego 2010 roku strony rozciągnęły obowiązki umowy licencyjnej na kolejne 8 dodatkowych, szczegółowo oznaczonych programów komputerowych. W konsekwencji, skoro strony zastosowały enumeratywne wymienienie 26 programów w umowie i kolejnych 8 programów w ww. aneksie, a wśród nich nie wymieniły programów Mapa Europy 2001 oraz A. Polski 2003, to uznać należy, że programy te nie zostały objęte przedmiotową umową licencyjną. Raz jeszcze podkreślić należy, że to na powodzie, reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika, ciążył – zgodnie z art. 6 k.c. – obowiązek udowodnienia istotnej dla rozstrzygnięcia omawianej okoliczności. Programów wymienionych w umowie nie można uznać jedynie na przykładowy katalog, zważywszy chociażby na zawarcie powołanego już aneksu nr (...) do umowy, którego istota sprowadzała się stricte do wymienienia kolejnych programów komputerowych, nieobjętych dotychczas umową licencyjną.

Sąd Okręgowy pragnie podkreślić, że istotną kwestią jest, iż umowa licencyjna wyłączna wymaga zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności i nie może pozostawiać żadnych wątpliwości co do zakresu udzielonej licencji. Licencja może bowiem obejmować jedynie utwory wymienione explicite w umowie licencyjnej i tylko w zakresie zakreślonych w umowie pól eksploatacji, z jednoczesnym określeniem zakresu, miejsca i czasu korzystania przez uprawnionego z takiej licencji (art. 67 ust. 5 w zw. z art. 1 i art. 2 u.p.a.p.p.) Natomiast przedmiotem takiej umowy jest upoważnienie przez twórcę (uprawnionego) innej osoby do korzystania z wymienionego w niej utworu na wymienionych w umowie polach eksploatacji, z określeniem zakresu, miejsca i czasu tego korzystania. Na podstawie umowy licencyjnej wyłącznej osoba trzecia nabywa zatem określone w tej umowie prawa do oznaczonego utworu, którym, zgodnie z zacytowanym już wyżej art. 1 u.p.a.p.p., jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia, w szczególności przedmiotem prawa autorskiego są m.in. utwory wyrażone słowem, symbolami matematycznymi,

znakami graficznymi (literackie, publicystyczne, naukowe, kartograficzne i programy komputerowe) Utworem może więc być także mapa, o ile spełnia określone ustawą ww. kryteria.

Skoro zatem przedmiotem umowy licencyjnej wyłącznej jest utwór w tym przedstawionym rozumieniu, to umowa taka musi identyfikować ten utwór. Wskazanie utworu będącego przedmiotem umowy licencyjnej należy do essentialia negotii takiej umowy. Przedmiotu ochrony nie można domniemywać czy też określać na podstawie jakichś dodatkowych dokumentów nieobjętych umową licencji. Inaczej mówiąc – przedmiot umowy musi być w umowie licencyjnej zindywidualizowany. Natomiast z treści umowy licencji wyłącznej, na którą powołuje się powód i z której wywodzi swoje prawa wyłączne do programów Mapa Europy 2001 oraz A. Polski 2003, nie wynika, aby te konkretne programy były objęte umową. W § 2 przedmiotowej umowy najpierw wskazano, że ogólnie, że zbywca A. C. „posiada pełne autorskie prawa majątkowe do cyfrowej mapy Polski oraz wszelkich programów komputerowych zawierających tę mapę lub jej fragmenty”, natomiast w dalszej jej części dokładnie wyszczególniono 26 programów komputerowych, do których twórca posiada prawa autorskie (z kolei w aneksie nr (...) do umowy rozszerzono przedmiotowy zakres licencji na dodatkowe 8 programów). Jak wynika z jej zapisów (oraz treści powołanego aneksu), wśród tych programów nie zostały wymienione Mapa Europy 2001 oraz A. Polski 2003, z naruszenia których powód wywodzi swoje roszczenie wobec pozwanego w przedmiotowej sprawie.

Sądowi z urzędu widomym jest, że powód wytoczył wiele powództw przed sądem i dochodzi roszczeń w oparciu o zapisy przedmiotowej umowy licencyjnej, którą zawarł z A. C., dlatego – zwłaszcza wobec tego, że powód w niniejszej sprawie jest reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika (o czym była mowa wyżej) – był więc zobowiązany do zgłaszania wniosków dowodowych dla wykazania swoich praw. Natomiast powód złożył jedynie umowę licencyjną wyłączną oraz aneksy do tej umowy i poza tym nie przedstawił żadnych innych dowodów, z których wynikałoby jego prawo do utworów w postaci Mapa Europy 2001 oraz A. Polski 2003.

W świetle powyższych rozważań, fragment umowy licencyjnej wyłącznej, który stanowi, że jej przedmiotem są wszelkie programy komputerowe zawierające mapę Polski, z uwagi na swój bardzo ogólny charakter, nie daje podstaw do przyjęcia, że przedmiotem umowy są również Mapa Europy 2001 oraz A. Polski 2003. Umowa licencji wyłącznej nie może bowiem pozostawiać wątpliwości co do zakresu udzielonej licencji. Tymczasem takie bardzo ogólne sformułowanie zawarte w tej umowie w ogóle nie pozwala określić zakresu udzielenia powodowi ochrony w postaci licencji wyłącznej. Identyfikacji poddają się jedynie te utwory, które zostały enumeratywnie wymienione w umowie, jak i w aneksie nr (...) do umowy (vide: uzasadnienie wyroku SA w Łodzi z dnia 12 lutego 2016 roku, I ACa 472/15, niepubl.).

W kwestii legitymacji czynnej powoda, należy na marginesie podnieść także, że powód w niniejszej sprawie powoływał się m.in. na przedłożone do pozwu wydruki fragmentów z Mapy Europy 2001 i A. Polski 2003, na których widnieją tzw. noty „copyright”. Bezspornie wynika z nich, iż prawa autorskie do Mapy Europy 2001 przysługiwały firmie (...) w latach 1997 – 2000, natomiast do A. Polski 2003 w latach 1997 – 2002, zaś naruszenie praw autorskich, które stwierdził powód miało miejsce w dniu 23 maja 2012 roku, a zatem po terminie wynikającym z noty „copyright”. Powód nie przedstawił żadnych innych dowodów, które jednoznacznie wskazywałyby, że Wydawnictwu (...) w dacie zawarcia umowy licencyjnej wyłącznej przysługiwały prawa autorskie do Mapy Europy 2001 i A. Polski 2003, a w konsekwencji – poprzez niewymienienie ich ekspressis verbis w umowie licencyjnej – że prawa takie przysługują również powodowi na podstawie tejże licencji (vide: wyrok SA w Łodzi z dnia 28 sierpnia 2015 roku, I ACa 287/15, LEX nr 1797164). Powoływanie się natomiast przez powoda na domniemanie wynikające z przepisu art. 8 ust 2 ustawy o prawie autorskim nie jest skuteczne wobec treści noty copyright zamieszczonej na spornych mapach, która wskazuje i ogranicza zakres czasowy praw wydawnictwa (...) do lat 1997 – 2000 i 1997 – 2002.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał zarzut braku legitymacji czynnej powoda za trafny.

Należy zauważyć, że braki w materiale dowodowym dostarczonym przez powoda obciążają jego, nie zaś stronę pozwaną. Przy niezłożeniu odpowiednich dowodów zgodnie z przepisami k.p.c. nie było w przedmiotowej sprawie podstaw do odraczania rozprawy celem gromadzenia dowodów niezgłoszonych na odpowiednim etapie postępowania.

Pozostało zatem ustalenie faktów na podstawie materiału dowodowego załączonego do akt sprawy. Z dowodów tych wynika, że choć nie ulega wątpliwości, iż porównane w toku postępowania mapy są tożsame, to jednak powód nie udowodnił, że ich upublicznienie w serwisie internetowym pozwanego naruszyło przysługujące mu autorskie prawa majątkowe. Tym samym należy uznać, że w sprawie nie przedstawiono wystarczającego dowodu na okoliczność przysługiwania powodowi autorskich praw majątkowych do programów Mapy Europy 2001 i A. Polski 2003, których fragmenty zostały rozpowszechnione w serwisie pozwanego i z którego to tytułu powód wystąpił z przedmiotowym roszczeniem.

Powyższe wyłącza dalsze rozważania w zakresie kwoty, którą z tego tytułu pozwany miałby zapłacić powodowi.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien dowieść powód albowiem jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontrydiktoryjności. Oznacza to, iż ten kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda spełnienia świadczenia od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, a także że sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (vide: wyrok SN z dnia 7 października 1998 roku, II UN 244/98, OSNP 1999/20/662, wyrok SA w Krakowie z dnia 12 grudnia 2013 roku, I ACa 1259/13, opubl. L.). Należy podkreślić, iż rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążyących na stronach (vide: wyrok SA w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 roku, III AUa 26/96, OSNC 1997/1/4). Rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do prowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (vide: wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76, wyrok SA w Gdańsku z dnia 28 maja 2015 roku, I ACa 1001/14, LEX nr 1917084). Bowiem nie do sądu, ale do stron należy przedstawianie dowodów (art. 3 i art. 232 k.p.c., tak też: SA w K. w wyroku z dnia 12 grudnia 2013 roku, I ACa 1259/13, opubl. L.).

Wziąwszy pod uwagę powyższe, Sąd uznał powództwo za nieudowodnione i oddalił je w całości. O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjętą w art. 98 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanego z ww. tytułu kwotę 2.153,00 zł, Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) oraz wydatki według złożonego przez pełnomocnika zestawienia. (k. 106)

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.